

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Langáška (soudce zpravodaj) a soudců JUDr. Petra Průchy a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **J. Š.**, zastoupený JUDr. Radkem Bechyně, advokátem, sídlem Legerova 148, Kolín, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, sídlem 28. října 2771/117, Ostrava, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. září 2017, č. j. MSK 36149/2017, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. června 2018, č. j. 22 A 170/2017 – 33,

takto:

I. Kasační stížnost žalobce **se zamítá**.

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Žalobci **se vrací** zaplacený soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve výši **1 000 Kč**, který mu bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám zástupce žalobce JUDr. Radka Bechyně, advokáta, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Dne 8. července 2016 dosáhl žalobce 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče. Městský úřad Český Těšín (dále jen „městský úřad“) tuto skutečnost žalobci o tři dny později sdělil a zároveň jej vyzval k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí

řidičského oprávnění. Žalobce podal proti provedenému záznamu bodů námitky. Městský úřad si v rámci řízení o námitkách vyžádal od příslušných územních odborů Policie České republiky pokutové bloky o přestupcích žalobce a předvolal žalobce k ústnímu jednání. Dne 8. září 2016 navrhl žalobce městskému úřadu přerušení řízení o námitkách z toho důvodu, že podal podnět k zahájení přezkumného řízení ohledně jedné z pokut uložené mu v blokovém řízení. Městský úřad této žádosti vyhověl. Poté, co Krajské ředitelství policie Moravskoslezského kraje neshledalo důvody pro zahájení přezkumného řízení, pokračoval městský úřad v řízení o námitkách.

[2] Rozhodnutím ze dne 23. prosince 2016, č. j. MUCT/45553/2016 městský úřad námitky žalobce zamítl a potvrdil provedený záznam 12 bodů v bodovém hodnocení žalobce ke dni 8. července 2016. Městský úřad konstatoval, že žalobce se v letech 2011 – 2016 dopustil celkem šesti přestupků, za něž mu byly započítány body v bodovém hodnocení. O jednom z přestupků bylo rozhodnuto příkazem a jeden byl projednán v rámci správního řízení, zbývající čtyři byly vyřízeny v blokovém řízení. Po prověření všech záznamů bodů dospěl městský úřad k závěru, že žalobce dopravní přestupky opravdu spáchal, pokutové bloky podepsal, a přestupky tak byly řádně projednány.

[3] Odvolání žalobce proti rozhodnutí městského úřadu zamítl žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví.

[4] Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“). Krajský soud nejprve vyhověl návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku (usnesení ze dne 2. listopadu 2017, č. j. 22 A 170/2017 - 20) a následně žalobu rozsudkem označeným v záhlaví zamítl.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[5] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost spojenou s návrhem na přiznání odkladného účinku. Stěžovatel poukázal na povinnost orgánů veřejné moci řádně svá rozhodnutí odůvodňovat, přičemž považuje za nemyslitelné, aby krajský soud jen převzal chybný názor žalovaného. Stěžovatel již v odvolání proti rozhodnutí o námitkách zpochybňoval způsobilost podkladů, z nichž městský úřad vycházel, pro záznam do bodového hodnocení řidiče. Žalovaný se věnoval pouze oznámením o spáchání přestupků. Stěžovatel nicméně zdůrazňuje, že je vždy třeba tato oznámení porovnat s rozhodnutími, jichž se týkají. Uvedl, že předložil pokutové bloky číslo G1498901 a F0832677, které nesplňují kritéria na dostatečnou individualizaci skutku, a blok číslo C1404971, který veškeré zákonné požadavky splňuje. I z rozhodnutí vydaných v blokovém řízení by měly být patrné údaje o osobě přestupce, místu a době spáchání přestupku, mělo by být jasné, čeho se přestupce dopustil a jakou povinnost stanovenou zákonem tím porušil. Argument, že podpisem bloku dal souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení, považuje stěžovatel za nesprávný, neboť nemůže odpovídat za správnost takového rozhodnutí.

[6] Konkrétně stěžovatel namítl, že všech pět pokutových bloků obsahuje chybnou právní kvalifikaci, nelze z nich dovodit, zda rozhodoval věcně příslušný správní orgán, není jednoznačně vymezené místo spáchání přestupku. Stěžovatel dále považuje za

naprosto nedostatečný popis skutku „telefon“ (blok ze dne 8. července 2016), „RJ“ (blok ze dne 30. ledna 2013) a „jízda na červenou“ (blok ze dne 2. února 2011).

[7] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatel v kasační stížnosti zcela pominul argumentaci krajského soudu a pouze opakuje své žalobní námitky, a proto jej usnesením ze dne 16. července 2018, č. j. 6 As 253/2018 - 17, vyzval k odstranění vad (doplnění důvodů) kasační stížnosti.

[8] Stěžovatel v doplnění kasační stížnosti zopakoval své jednotlivé výtky vůči pokutovým blokům a vytkl krajskému soudu, že „*vycházel velmi okleštěně pouze ze skutečnosti, že správní orgány v daných řízeních zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným způsobem prohlásí za nezákonné a zruší je. Krajský soud zcela opomenul, že je nutno zkoumat, zda předmětné bloky splňují základní formální náležitosti pokutového bloku a jsou srozumitelné a nikoliv vnitřně rozporné.*“ Stěžovatel trvá na tom, že pokutové bloky nebyly způsobilým podkladem pro záznam do bodového hodnocení řidičů. V tomto směru odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. září 2012, č. j. 7 As 94/2012- 20, a rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 12. dubna 2011, sp. zn. 21 Cdo 776/2000. Dle názoru stěžovatele z těchto rozhodnutí vyplývá povinnost nahlížet na pokutové bloky formálně přísně. Proto chybí-li na nich byť jen jediná zákonná náležitost, nelze na jejich základě učinit záznam do bodového hodnocení řidičů.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[10] Nejvyšší správní soud předesílá, že o věci rozhodl bezodkladně, a proto se návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti stal bezpředmětným.

[11] Jak Nejvyšší správní soud upozornil již ve výše uvedeném usnesení č. j. 6 As 253/2018 - 17, kasační stížnost je mimořádný opravný prostředek proti rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví [§ 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), což mimo jiné znamená, že argumentaci předestřenou v kasační stížnosti je třeba vztahovat primárně k rozhodnutí krajského soudu a nikoli jemu předcházejícímu rozhodnutí žalovaného (například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. října 2016, č. j. 5 As 213/2015 - 38, či ze dne 27. dubna 2017, č. j. 7 As 87/2017 - 39).

[12] Stěžovatel v kasační stížnosti v podstatě jen zopakoval svou žalobní argumentaci, ačkoli mu krajský soud v napadeném rozsudku vysvětlil, že jeho výtky vůči pokutovým blokům jsou zcela neopodstatněné – vadami, na něž stěžovatel v žalobě upozorňoval, bloky zkrátka netrpí. Namísto toho, aby stěžovatel na tyto závěry krajského soudu v kasační stížnosti zareagoval, opakuje svá žalobní tvrzení a namítá, že pokutové bloky nesplňují zákonné náležitosti.

[13] Dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu obsah a kvalita návrhu předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu o takovém návrhu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. června 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 - 54). Vzhledem k tomu, že podle – stěžovatelem nijak nezpochybněných – závěrů krajského soudu, které Nejvyšší správní soud nepovažuje za nutné opakovat (srov. shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. června 2018, č. j. 10 As 141/2018 - 42), konkrétní výtky stěžovatele vůči pokutovým blokům vůbec neodpovídají jejich skutečnému obsahu, konstatuje Nejvyšší správní soud jen stručně, že žalovaný rozhodoval na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu. Stěžovatel ani nepopíral, že by předmětně přestupky spáchal, pouze napadal způsob záznamu přestupků v pokutových blocích. Městský úřad si na základě námitek stěžovatele vyžádal jejich kopie (v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 24. srpna 2010, č. j. 5 As 39/2010 - 76, č. 2145/2010 Sb. NSS), řádně je posoudil a vytýkané vady neshledal. Totéž pak opakoval žalovaný i městský soud a oba dospěli ke stejnému závěru, totiž že námitky stěžovatele zcela míjejí to, co je v pokutových blocích skutečně uvedeno, a nejsou tedy důvodné. Nejvyšší správní soud ze správního spisu ověřil, že zjištění krajského soudu jsou správná, pokutové bloky netrpí žádnými vadami, a jsou tak způsobilým podkladem pro záznam do bodového hodnocení řidičů (podrobně k požadavkům na náležitosti pokutových bloků srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. září 2012, č. j. 7 As 94/2012 - 20).

[14] Vyčítal-li stěžovatel krajskému soudu předpoklad správnosti a zákonnosti rozhodnutí o přestupcích, fakticky zpochybňoval konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, kterou se krajský soud zcela správně řídil: „*Správní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů (§ 123f zákona o silničním provozu) je oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 citovaného zákona), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k citovanému zákonu obsaženému bodovému hodnocení jednání. Správní orgán však v tomto řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci)*“ (rozsudek ze dne 6. srpna 2009, č. j. 9 As 96/2008 - 44; srov. též například rozsudky ze dne 26. července 2017, č. j. 6 As 245/2016 - 44, či ze dne 27. září 2016, č. j. 5 As 71/2016 - 58).

[15] K námitce, že formální i obsahové náležitosti pokutových bloků je nutno posuzovat přísně, Nejvyšší správní soud jen stručně uvádí, že z dosavadní judikatury vyplývá pravý opak (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu, ze dne 28. srpna 2014, č. j. 4 As 127/2014 - 39, ze dne 26. května 2016, č. j. 7 As 63/2016 - 47, či ze dne 29. března 2017, č. j. 8 As 186/2016 - 35).

IV. Závěr a náklady řízení

[16] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že neshledal kasační stížnost důvodnou, pročež ji ve smyslu poslední věty § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Rozhodl tak bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[17] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobce neměl úspěch ve věci, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, nevznikly mu však žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti, a náhrada nákladů řízení se mu tudíž nepřiznává.

[18] Jelikož Nejvyšší správní soud o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nerozhodoval (srov. bod [10] odůvodnění tohoto rozsudku), vrací žalobci zaplacený soudní poplatek za tento návrh ve výši 1 000 Kč, a to ve lhůtě podle § 10a odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. září 2018

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu